

beide er forsøgt i det Udvalg, som blev ned-
sat ifjor, og disse Forsøg ere mislykkede.
Jeg skal ikke her komme vidtløftig ind paa,
hvortledes det er gaaet, og hvad det strandede
paa; men Forsøgene ere strandede. Naar
det ærede Medlem nu taler om at tage fat,
hvor vi slap ifjor, saa er det at tage fat paa
en Sag, som er endt. — Det undrer mig at
høre det ærede Medlem fra Hjerteminde (N.
Andersen) tale om, at Deltagelsen i Lovgiv-
ningsmagten er en af Folkets skønneste Ret-
tigheder. Det ærede Medlem tænker vist paa
en meget fjern Tid. Jeg kan ikke tro, at
det ærede Medlem i Grundringen om den
Andel i Lovgivningsmagten, som han og vi
Andre have taget i de sidste 8 Aar, just kan
finde Anledning til at bruge et saadant Ud-
tryk som det, at vor Andel i Lovgivnings-
arbejdet er en af vore skønneste Rettigheder.
Hvis der er Noget, som ikke er skjønt, saa
tror jeg, det er den Deltagelse i Lovgivnings-
magten, som vi fra dette Things Side have
havt i de sidste 8 Aar. Det ærede Medlem
sagde, at den Beslutning, som vi her havde
taget med Hensyn til en Række Lovforslag,
var et Tegn paa, at vi nu ansaa vor Lov-
givning for saa tilfredsstillende, at vi ikke be-
høvede nogen Reform. Det kan det ærede
Medlem jo ganske vist sige; men det ærede
Medlem kan ikke mene, at vi Andre skulle
tro, hvad han siger. Det ærede Medlem kan
ikke være i Tvivl om, at vor Opfattelse er
den, ikke at vor nuværende Lovgivning er
tilfredsstillende, men at ethvert Haab om at
faae en tilfredsstillende Lovgivning under
det nuværende Ministerium er efter 8 Aars
forgjæves Forsøg strandet; det eksisterer ikke
længere, og det kan fornuftigvis ikke eksistere.
Altsaa, det er Noget, som det ikke nytter det
ærede Medlem at fortælle her i Thinget, og
jeg tror overhovedet ikke, at det nytter det
ærede Medlem at fortælle Sligt nogetsteds i
Landet.

N. Andersen: Det er ikke rigtigt, hvad
det ærede Medlem for Københavns Amts
4de Valgtreds (Hørup) siger, at ethvert For-
søg paa at faae nye Love er strandet i de
sidste 8 Aar. Det ærede Medlem veed me-
get vel, at der var en lang Tid, hvor ikke
saa faa Love, og det ikke ubetydelige Love,
bleve vedtagne. Det var, da der var Split-
telse mellem Venstreparterne her i Thinget,
og naar vi dengang kunde faae Love, men-
dens vi ikke nu kunne faae det, saa turde den
egentlige Grund vel være den, at de Herrer
nu ere gaaede sammen; thi Ministeriet kan
jo ikke være ringere nu, end det var den-
gang. (Modsigelse.) Jeg mener det ikke.
Naar det ærede Medlem siger, at det ikke er,

fordi man er tilfreds med Lovgivningen, naar
man ikke vil arbejde paa at faae den for-
andret, men at det er, fordi man ikke kan
faae det under det nuværende Ministerium,
mon da det ærede Medlem har nogen nær
Udsigt til at komme af med dette Ministe-
rium — hidtil er det ikke lykkedes i de 8
Aar — hvis nu der gaar 8 Aar hen, uden
at Ministeriet gaar, skal saa Lovgivningen
standses endnu i 8 Aar, eller saa længe det
nuværende Ministerium sidder?

Jørgensen: Jeg maa i megen Korthed
have Lov til at sige til det ærede Medlem,
der nu vendte sig imod mig, at jeg jo ikke
har kunnet gaa ud fra, at Forhandlingerne
maatte betragtes som afsluttede og endte med
det Forslag, som her foreligger, thi hvis jeg
gik ud fra dette, vilde der ikke have været
nogen fornuftig Mening i, at jeg ønskede,
at Sagen skulde gaa til videre Behandling i
et Udvalg. Jeg har ikke kunnet gaa ud fra
det. Jeg kjenner ganske vist det Forslag,
som blev stillet af det ærede Medlem og
hans Meningsfæller, og jeg erkjender, at
man fra den Side, hvortil jeg hører, ikke
kunde gaa ind paa dette Forslag, men jeg
havde heller ikke den Tro, at det var det
endelige Tilbud fra de Herrer's Side, thi
dette vilde, saavidt jeg skjønner, omtrent falde
sammen med det, vi hidtil have haft paa Fi-
nansloven. Men jeg havde rigtignok troet,
at, naar man igjen optog Forhandlingen om
dette særlige Emne, vilde man iaar, hvor
man jo synes at ville faae saa god Tid,
hvor saa faa Ting kræve Opmærksomhed,
naar man virkelig grundig satte sig ind i
Sagen, kunne bringe de Herrer til i denne
særlige Sag at stikke Standpunkt. Jeg tror,
at det var ganske rimeligt, at jeg havde denne
Forventning, at de Herrer ikke havde sagt
deres sidste Ord, men at vi kunde komme
ind paa noget Andet end hidtil; det
kan være, at det er en Skuffelse, en Feil-
tagelse fra min Side, men jeg havde virkelig
forudsat, at Forhandling i denne Retning
var mulig. Men skulde det gaa i denne
Ting ligesom i de andre, at man ikke vil
gaa ind paa Sagens Realitet og af poli-
tiske, personlige Grunde ikke vil tage Sagen
frem, saa er det rigtigt for de Herrer at gaa
den Vej, som det ærede Medlem foreslaar.
Jeg vil kun gjøre denne Indsigelse mod det
ærede Medlems Standpunkt. Jeg tror ikke,
vi i de sidste 8 Aar har siddet her forgjæves.
Det ærede Medlem, som sagde dette, har jo
selv for en 3—4 Aar siden været Ordfører
for forskjellige Lovforslag, som vare af ikke
ringe Betydning for Befolkningen. Der var
altsaa ikke Noget i Veien for, at de Herrer